

Arrest

**nr. 40 609 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 februari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Bengaalse nationaliteit dient op 24 november 2009 een asielaanvraag in.

Dezelfde dag wordt op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken vastgesteld dat verzoeker reeds op 4 oktober 2006 in Griekenland asiel had aangevraagd.

Op 6 januari 2010 stelt verzoeker tijdens een verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat weliswaar in Griekenland zijn vingerafdrukken waren genomen maar dat hij er nooit een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 11 januari 2010 verzoeken de Belgische autoriteiten op basis van artikel 16.1 c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Op 28 januari 2010 richt de advocaat van verzoeker een schrijven tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij vraagt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Verordening 343/2003 en wijst op de moeilijke situatie in Griekenland inzake de opvang van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen.

De Griekse autoriteiten laten na om binnen de in de Verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname zodat zij op basis van artikel 20 van deze verordening worden geacht dit verzoek stilzwijgend te aanvaarden.

Op 2 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten H. MD R. (...)

geboren te (...)

van nationaliteit te zijn: Bangladesh

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Bangladesh verklaart te zijn, diende op 24.11.2009 een asielaanvraag in. Vergelijking van vingerafdrukken wees uit dat de betrokkene op 04.10.2006 asiel vroeg in Griekenland (Eurodac hit - asielaanvraag). Tijdens zijn verhoor op 06.01.2010 stelde de betrokkene dat de Griekse instanties zijn vingerafdrukken namen, maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd. Het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek is echter onweerlegbaar. Op 11.01.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor terugname van de betrokkene gericht op basis van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stipuleert dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16(1)c en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 02.02.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 28.01.2010 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Volgens de advocaat komt Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet na. Verschillende ngo's en instanties zouden dit herhaaldelijk hebben aangeklaagd. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Griekse instanties niet met zorg worden behandeld. De graad van toekenning van bescherming aan asielzoekers is laag in Griekenland. Bovendien zou de betrokkene in Griekenland het risico lopen het slachtoffer te worden van een schending van het "non-refoulement"-beginsel. Ter ondersteuning wordt o.a. verwezen naar het rapport van Thomas Hammarberg, commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 04.02.2009, het verslag van de Greek Refugee Council van 15.02.2009, het rapport van het UNHCR van 02.04.2009, het rapport van het CPT van 08.02.2008 en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (o.a. arresten n° 2769 van 19.10.2007, n° 9796 van 10.04.2008, n° 12.004 van 29.05.2008, n° 18176 van 31.10.2008).

Wat betreft de vraag van de betrokkene en zijn advocaat om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat dit voor de

Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat een zorgvuldige behandeling van asielaanvragen niet is gegarandeerd in Griekenland merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cfr. arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is dus net als België gebonden aan de internationale en Europese regelgeving met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16/01/2009, RVV, nr. 26.756, 30/04/2009). Er is dan ook geen enkele reden om te veronderstellen dat de betrokkene inzake de behandeling van zijn asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten.

Als gevolg van de omzetting van de richtlijnen heeft de Europese Commissie de zaken die ze had ingesteld wegens de niet-omzetting van de richtlijnen ingetrokken of geklasseerd. Het Europese Hof van Justitie schrapte de zaak C-130/08 ingesteld wegens de niet-naleving van de verplichtingen voortkomend uit Verordening 343/2003 uit het register.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk (artsen, verplegers, psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid). In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Het feit dat het aantal vreemdelingen, aan wie een beschermingsstatus wordt verleend, in de lidstaten verschilt impliceert niet dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect zouden toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen, die een aanvraag indienden ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (RVV. n°. 14.711 van 31.07.2008). Door zijn geografische ligging wordt Griekenland geconfronteerd met een groot aantal asielaanvragen. Verder moet worden gewezen op het feit dat veel vreemdelingen Griekenland als een "transitland" beschouwen en verder reizen zonder asiel te vragen of zonder een beslissing inzake hun asielaanvraag af te wachten en er dan ook geen bescherming verwerven. We onderstrepen dat de betrokkene ongeveer een maand na het indienen van zijn asielaanvraag te Tayros op 04.10.2006 Griekenland uit eigen beweging verliet zonder een beslissing inzake die asielaanvraag af te wachten.

Betreffende de bewering dat de betrokkene bij een overdracht naar Griekenland geen opvang zal worden gegeven en het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM moet ook hier worden opgemerkt dat de betrokkene geen concrete elementen aanbrengt, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met de aanbevelingen van Richtlijn 2003/9/EG, of zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. We merken op dat de Griekse instanties minstens vijf werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende en derhalve speculatief. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor op 06.01.2010 geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten.

Betreffende de bewering dat de betrokkene bij overdracht aan Griekenland het risico loopt op een schending van het "non-refoulement"-beginsel moet worden gewezen op het feit dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus gehouden is artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielerzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit tegenover de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren. Een loutere vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat dus geenszins omdat deze ook niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene dat hij van de Griekse instanties een document verkreeg, dat hem naar eigen zeggen toeliet tot een verblijf van zes maanden. Dit toegelaten verblijf relativeert in grote mate de verklaarde vrees voor "refoulement".

Tijdens zijn verhoor dd. 06.01.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 19). Hij antwoordde dat hij België koos als asielland omdat in België de mensenrechten worden gerespecteerd. Dit motief is geen basis voor een behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties. De betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid (vraag 20) stelt de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggesteerd worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verstrekt door verwerende partij, die ter zitting van 16 maart 2010 wordt bevestigd door de advocaat van verzoeker, blijkt dat verzoeker op 26 februari 2010 werd teruggeleid naar Griekenland. Het "verslag vertrek" van 26 februari 2010 vermeldt "geslaagd: Betrokkene is onder escorte vertrokken." De bestreden beslissing is bijgevolg reeds ten uitvoer gelegd. Bijgevolg rijst de vraag naar het belang dat verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gevraagd naar het actueel belang van verzoeker deelt de advocaat van verzoeker ter zitting mee dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad en voor het overige volhardt in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan concrete uiteenzetting waaruit het actueel belang van verzoeker die zich reeds in Griekenland bevindt, nog zou bestaan, stelt de Raad vast dat verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn niet ontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET